

Valle wou niet, dat Perdanske een hand uitstak; ze moest zich zetten op den zetel en daar was ze nu, vreemd en onwezenlijk in heur zwarte nonnenkleedij als een figuur dat niet en paste in de vertrouwelijke innigheid van 't eigen huizeke.

Ze keek zelf ook al maar rond met heur blauwe oogen, 't was of ze overal wat zocht en het nergens vinden kon.

Valle liep rond in drok bedrijf voor 't kostelijke eten en Omeer hielp; maar telkens bleef hij staan kijken naar Perdanske en vroeg haar of ze dit nog wist en dat nog kende.

„Ge mot seffens 'n keer kijken in de loch-„tinge” zei hij, „de nagelboom is ter nog „en de reuzeleers.”

Perdanske knikte, lachte met den mond doch heur oogen bleven peinzen.

Ze gingen gedrieën eten.

't Was alles overvloedig en treffelijk bereid, de petattefriet van bure Pelagie waren schoon bruin en knapperig en juist van pas gezouten, het vette kieken droop van kostelijke saus, de warme hesp geurde ziltig en de fielee pruttelde met kleine ajuintjes onder de scheel der kasserol, die nog te vure stond.

„Dat 't ou goe smoake mag!” zei Valle tevreden, terwijl ze Perdanske van alles 't eerst liet nemen en zelf moe en blazerig van 't werken, nauw tot zitten kwam. Maar Perdanske kauwde en at met trage mond.

„Ge lust gij nie veul,” zei Omeer, die zelf danig toetastte.

„Ik eet ik altijd moar 'n beetje,” zei Perdanske, doch als ze dan weer zoo peinzend en stillekes rondzag, zei Omeer:

„'t Is alles 't zelfste in 't huizeke, zulle, „'k weet ik nie, waveur dagge gij al moar rond ziet, of ge ieveranst wa zuukt dagge „niet en vindt.”

„Ik zoek ik nikske....” antwoordde Perdanske kort, terwijl ze opeens rood wierd.

„Omeer zeit 't moar veur te lachen,” suste Valle.

Maar toen wisten ze een wijle toch geen van drieën iets te zeggen.

Valle sneed een schoon sappig stuk van den hesp en schoof het met een half bevelend gebaar, dat ze 't nemen moest, op Perdanske's bord.

„Och neeë.... moedere....” zei Perdanske wat ongemakkelijk.

„Alla, alla.... ge mot verdikke toch wat eten!” riep Valle met een harde stem.

„Ge eet zelfs nie, moedere,” sprak Omeer op bedrukten toon.

„Toet, toet.... ik eet ik genogt,” zei Valle met een schielijke trekking om heur mond en langs heur neuze.

Van de koekskes knabbelde Perdanske een stukske en ze nam een gebakje, maar van 't bier proefde ze niet.

Toen ze gedaan hadden en gebeden en een wijle stil gezeten, sprak Perdanske eindelijk:

„Moedere, da was schun en treffelijk eten, „wagge me alles het veurgezet....” en toen wilde ze haar moeder toeknikken.

Maar deze stond schielijk op en wendde 't oude hoofd.

„Stille moar, stille....” en 't scheen dat ze niet meer kon uitbrengen. Ze ging met de koter te werk in de kachel en stampte in 't vuur en dat bleef ze doen met heur rug naar de anderen toe, een lange stond.

Omeer dronk 't bierglas van Perdanske leeg en vroeg terug of ze niet eens in het hofke kijken wou.

„Seffens.” antwoordde ze zacht met een afwezig gezicht.

Ze maakten gedrieën de boel aan kant en Valle liet nu toe, dat Perdanske hielp; ze praatten zoowat stil weg over dingen van vroeger; Valle vroeg naar 't kloosterleven en Perdanske vertelde ervan met karige woorden.

Toen de etensboel was geruimd en 't kamerke van nieuws was gekuist en klaar om 't volk te ontvangen, dat ze wachtten, zei Valle, terwijl ze rondzag, met een zucht:

„Awel.... das euk veurbij....”

„Was veurbij, moedere?” vroeg Omeer.